

חובה להניח תפילין בחול המועד

כתב ר' קארו בספר בית יוסף (א"מ סימן כה): "... וביום ראש חודש, נהגו העולם [=מנהג מאוחר ולא מקובל ביד אף אחד מן הראשונים הקדמונים], לחלוץ תפילין קודם תפילת מוסף, ושמעתי שהטעם, משום דבאותה תפלה אומרים כתר, ואין נכון להיות באותה שעה כתר דתפילין, כעין מה שאכתוב בסימן לא' (ד"ה וחולין) בשם הזוהר, במדרש שיר השירים (ז"ח דפוס מונקאטש ח.) על הנחת תפילין בחול המועד. וכיון שבתפלה זו אומרים כתר [בחזרת שליח ציבור], אפילו כשמתפלל בלחש, ראוי שלא יהיו [תפילין] עליו". ע"כ. ובעקבות דברים אלו הכתובים בספרם של מכשפי האופל, והחשבונות אשר עשה לבדו ר' קארו, פסק בספרו שולחן ערוך (שולחן ערוך אור"מ הלכות תפילין סימן כה סעיף יג): "ביום ראש חודש, חולצים אותם קודם תפלת מוסף". ע"כ.

והנה על מנת לדחות, לסתור, את מה שכתב ר' קארו לגבי הנחת תפילין בתפילת ראש חודש, עלינו ללמוד ולהבין כיצד הטמא הזוהרי גרם ושיבש לכל עם ישראל, לבטל מצות הנחת תפילין בחולו של מועד, כי משם הבית יוסף מקיש ולומד לענין ראש חודש, כלומר, כמו שבחול המועד הטמא הזוהרי ביטל מעם ישראל הנחת תפילין עשרה ימים בשנה, משום טעמו הטמא והמהובל, הבית יוסף מקיש מאותו הטעם השייך בחול המועד, בדיוק לענין הנחת תפילין במוסף של ראש חודש.

ומכאן תשובה להמון בני אדם תוהים, האם ר' קארו אכן היה בקי בכתבי זוהר ובטעמיו! כלומר, רבים חושבים כי ר' קארו למד רק את הכתבים של הטמא הזוהרי בענינים ההלכתיים בלבד, ולא התעמק בטעמים ובענינים ממש. וזה אינו, כפי מה שנוכחנו לדעת עד עתה, ובוודאי מוכח כי ר' קארו היה בקי אף בטעמים הכתובים בזה הספר הפרו-נוצרי האלילי והמזוהם מטומאת הזיוונים הרעים, וידע ר' קארו כל טעם של הלכה שיצאה משם, וידע גם את נימוקה הקבלי האלילי הטמא.

"תפילין בחולו של מועד – חובה ודבר פשוט הוא"

אמרו חז"ל במשנה (מסכת עירובין פרק י משנה א): "**המוצא** [=כמה זוגות] **תפילין** [מושלכות בשבת מחוץ לתחום, מה יעשה? כלומר כיצד ישמור אותם מכיוון ויקחם עמו ביום השבת?], **מכניסן זוג זוג** [=מכניסן פעם אחר פעם! כלומר, שקושר אותם על זרועו ומניחן על ראשו כפי שמניח אותם ביום רגיל, מכניסן לתחום שמותר לטלטל בו, ואז מתירן. ולאחר מכן, שוב יוצא על מנת להציל את התפילין האחרות, קושר אותם על זרועו ומניחן על ראשו, ומכניס את התפילין כאשר הם עליו, ומתירן. ובכך מציל את התפילין מכיוון של תשמישי קודש!]. **רבן גמליאל אומר**, [=לא יעשה כך! כי נמצא בזמן הזה תפילין מושלכות על הארץ, אלא מכניסן] **שנים שנים** [=שני זוגות תפילין עליו]. **במה דברים אמורים?** [בתפילין] **ישנות!** אבל בחדשות פטור **מצאן צבתים או כריכות**, מחשיך עליהן ומביאן, וב[שעת] סכנה, מכסן [בכיסו] והולך לו [לדרכו]". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עירובין פרק י משנה א): "**זוג זוג** – כלומר תפילין של ראש ותפילין של יד, שיניח של יד בידו, ושל ראש בראשו, לפי שהוא [רבי יהודה הנשיא] סובר,

ש[נים] שבת, זמן תפילין [הוא]. כלומר שלפי דעתו של רבי יהודה הנשיא, צריך להניח תפילין ביום שבת וחג, כמו ביום חול! ולכן מניח תפילין במקום אשר מוצא אותם, ומכניס אותם לתחתיו]. ורבנן גמליאל אומר, שבת לאו זמן תפילין, ואסור להניחם בשבת, ולא התירו לו לבישתם, אלא כדי להצילין שלא יאבדו, ולפיכך מצילין שנים שנים, כלומר קושר שנים של ראש בראשו, ושנים של יד בידו ... ואין הלכה כרבנן גמליאל". ע"כ. וכה פסקו של רבינו בהלכות שבת בספר משנה תורה (רמב"ם הלכות שבת פרק יט הלכה ב): "המוציא תפילין בשבת ברשות הרבים, כיצד הוא עושה? לובשן כדרכן, מניח של יד בידו, של ראש בראשו, ונכנס וחולצן בבית, וחוזר ויוצא ולובש זוג שני, וחולצן עד שיכניס את כולן". ע"כ. ומשמע מדבריו, שהלכה כרבי יהודה הנשיא וכסתם משנה, שאף תפילין מעיקר הדין הפשוט מן התורה, נהג אף ביום השבת, כלומר שגם בשבת ניתן להניח תפילין אם אדם רוצה בכך. ולכן מכניס דווקא זוג זוג, מכיון שאם יניח שני זוגות על ראשו, יעבור על כל תוסף.

וכתב רבינו במקום אחר (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה י): "זמן הנחת התפילין ביום ולא בלילה, שנאמר 'מימים ימימה', 'חוקה' זו, היא מצות תפילין. וכן שבתות וימים טובים, אינן זמן תפילין, שנאמר, 'והיה לאות', ושבתות וימים טובים הן עצמן [ימים של] אות". ע"כ. ומבואר מדבריו, שאין איסור אף להניח תפילין ביום שבת או ביום טוב עצמן! אלא שאין זה זמן בלילה. שכן כל אלו הדרשות והסימוכין, הם מפסוקים לא מפורשים כלל! אלא רק לימוד של חכמינו שכך למדו! ונמצא, שכל מי שרוצה להניח תפילין אף בשבת או ביום טוב ממש, לא יעבור על איסור בכך!

ומהיכן ראייתו? מזה שכתב רבינו בהמשך (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה יא): "מי שהניח תפילין קודם שתשקע החמה, וחשכה עליו, אפילו הן עליו כל הלילה מותר, ואין מורין דבר זה לרבים אלא מלמדין את הכל שלא יניחו תפילין עליהן בלילה, אלא יחלצו אותן משתשקע החמה. וכל המניח תפילין לכתחלה אחר שתשקע החמה, עובר בלאו, שנאמר, 'ושמרת את החקקה הזאת וגו' מימים ימימה". ע"כ. והנה לכאורה, אם הלימוד שאין צורך להניח תפילין בלילה נלמד מזה שנאמר, 'ושמרת את החוקה' וכו', ולפי דברי רבינו המניח תפילין ממש בלילה עובר בלאו! מדוע לא כתב ומנה מיד גם את זה שמניח תפילין ביום השבת שעובר בלאו? שהרי הביא את שניהם באותה ההלכה!

אלא ודאי, כי עיקר הדרשה הזו חוזרת על ענין הנחת תפילין ביום ולא בלילה, ומזה שנאמר, 'מימים ימימה', אע"פ שניתן ללמוד שאין זמן תפילין בשבת ויום טוב! הנה גם ניתן ללמוד הפוך לגמרי, כלומר, ניתן ללמוד שצריך להניח תפילין בכל זמן מן הזמנים, כי נאמר, 'מימים ימימה'! שנינו אדם תפילין בכל חלקי היום של השנה! ודבר זה כולל גם ימים טובים ושבתות! מה שאין כן בענין הנחת תפילין בלילה, שכאן בוודאות יעבור על לאו! כי כתוב 'מימים ימימה', ימים ולא לילות! וזה מפורש בכתוב! ולכן רבינו לא הביא פסוק זה בתור ראיה לפטור את האדם מלהניח תפילין בשבתות וימים טובים, אלא הביא את הפסוק שנאמר בו, 'והיה לאות וכו'', ומכיון ששבתות וימים טובים נקראו גם הם "אות", אדם לא חייב להניח תפילין ביום שבת ויום טוב!

ולכן רבינו נקט כאן בחכמה גדולה מאת הבורא שחננו, ופסק שרק בענין הנחת תפילין בלילה יעבור האדם בלאו. אולם זה הרוצה להניח תפילין ביום שבת וחג, אין עובר על שום איסור אם רוצה בכך! אלא שאין זה זמנן ואין חיוב על האדם להניח בשבת וביום טוב! וכל זה כל שכן, ועל אחת כמה וכמה בחול המועד כפי שנוכיח כעת, שחובה להניח תפילין בחול המועד ללא כל ספק.

"כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו..."

אמרו חז"ל (משנה מסכת מועד קטן פרק ג משנה ד): **"אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים תפילין ומזוזות במועד** [על מנת שיוכל למכור לאחר המועד]. ואין מניחין אות א' אפילו בספר העזרה. ר' יהודה אומר, כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה על ירכו תכלת לציציתו". ע"כ. ומה שאמר רבי יהודה "כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וכו'", מכאן ראייה פשוטה וברורה, שחייב כל אדם להניח תפילין בחול המועד, שכן אם לא היה בהם צורך במועד, בשביל מה יכתוב לעצמו במועד? אלא וודאי כי מדובר באחד שנאבדו לו התפילין, וצריך הוא לכתוב לעצמו על מנת שיהיה לו מה להניח במועד, וחז"ל באו ואמרו שבכגון זה מותר לכתוב!

וכן מבואר בתלמוד ירושלמי (מסכת מועד קטן פרק ג הלכה ד): **"חד בר נש אוכד תפילוי במועדא** [=איש אחד איכד את התפילין שלו בחול המועד], **אתא לגבי ר' חננאל** [=בא לפני רבי חננאל לשאול אותו מה עושים וכיצד הוא יניח תפילין במועד. ונראה שרבי חננאל היה סופר, ומן הסיבה הזו בא אותו האיש דווקא אליו, ורצה שהוא יכתוב לו תפילין חדשות על מנת שיהיה לו מה להניח במועד עצמו]. **ושלחיה לגבי ר' אבא בר נתן** [=שלח רבי חננאל שאלה לרבי אבא בר נתן], **אמר לו, הב לי תפילך** [=אמר לו, תן לו את התפילין שלך, וכעת אתה נמצא ללא תפילין], **וזיל כתוב לך** [=כעת לך תכתוב לך תפילין שהרי אין לך תפילין וחייב אתה להניח במועד, ולכן אתה יכול גם לכתוב לעצמך].

זו דעתו של רבי אבא בר נתן. אמנם רב חולק על זה, ולכן **אמר לו רב** [לרבי חננאל], **איזיל כתוב ליה** [יכול אתה לכתוב לו תפילין במועד, שאין הכדל אם לך אין תפילין או לחביריך אין תפילין, כל זמן שהוא צריך להניח תפילין ואין לו, נחשב הדבר כאילו לך אין תפילין, ומותר לך לכתוב לו אפילו במועד]. **מתניתא פליגא על רב** [=קשה! לבאורה המשנה חולקת על דעתו של רב, שמתיר לכתוב גם לאחרים כשעה שאין להם תפילין. וזה לא כמו שמשמע מן דברי המשנה], **"כותב הוא אדם תפילין ומזוזות לעצמו"** [מפורש וברור נאמר "לעצמו!"], **הא לאחר לא**. [=אבל לאחרים אסור!]. **פתר לה** [=על זה ענה רב ואמר, שכל מה שאסור לכתוב לאחרים זה], **בכותב להניח** [=שכותב על מנת למכור או להניח לאחר המועד. זה אסור! אבל לכתוב לחבירו שאין לו תפילין כעת, כלומר אין לו מה להניח, בוודאי כי מותר לו, שהרי חובה להניח תפילין בחול המועד]. ע"כ.

והנה פשוט וברור מזה התלמוד ירושלמי, ומן המשנה, שחובה גמורה להניח תפילין בחול המועד! ובעיקר ממה שסיים ואמר רב, **"ופתר לה, בכותב להניח"**. ומשמע שלעולם אין מעשה הכתיבה בחול המועד הוא בשביל שאדם יניח תפילין לאחר המועד! שכן זה נקרא **"בכותב להניח"**, כלומר כותב על מנת שיהיה לחבירו מה להניח אחר המועד! ועל זה אינו

מדובר, אלא מדובר במי שאין לו תפילין במועד עצמו! כי צריך הוא להניח במועד ממש! ולכן כמו שהותר לאדם לכתוב תפילין לעצמו במועד על מנת שיהיה לו מה להניח, כך הותר לו לכתוב לאחרים במועד בכדי שיהיה להם מה להניח! וכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה יג): "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות, ואין מגיהין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד, אבל כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה תכלת לבגדו, ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים כדי פרנסתו". ע"כ. ומה שכתב "ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים", מדובר כאן אפילו אם יש לאחרים תפילין והם רוצים חדשות לאחר חול המועד, כלומר אע"פ שיש להם מה להניח כרגע בחול המועד, אם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים ומותר לו!

"ימים טובים הם לא 'מועדים'"

והנה לצערנו הרב, רבים עיקמו את דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, ואמרו שכאשר נאמר "ימים טובים", ידבר בהכרח גם על חולו של מועד. וטעות זו באה להם בעקבות רקבונם של ספר האופל הטמא, אשר טימא והחשיך את עיניהם של ישראל מלראות ולעיין אחר האמת. ולצערנו הרב, אנו נמצאים במצב שרוב עם ישראל אינו מניח תפילין בחולו של מועד! כן כן! עם ישראל רובו מבטל 10 ימים בשנה ממצוות הנחת תפילין החשובה בחולו של מועד! והכל בגלל הספר המשחית של מכשפי האופל! והנה נציב כאן כמה ראיות ועובדות מתוך דברי רבינו, שלעולם "יום טוב", אינו "חול המועד". וכן להיפך.

דוגמא א':

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק ב הלכה ה): "בשבתות ובימים טובים מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה ואומר קדושת היום באמצע, כיצד מתחיל נחמנו יי' אלהינו בציון עירך או רחם יי' אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך. ומסיים, מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים או בונה ירושלים. ואומר באמצע בשבת, אלהינו ואלהי אבותינו רצה והחליצנו יי' אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא מלפניך נשבות בו וננוח בו באהבה כמצות רצונך ברצונך הנח לנו יי' אלהינו ואל תהא עלינו צרה ורעה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, ובימים טובים אומר יעלה ויבא, וכן בראשי חדשים ובחולו של מועד מוסיף באמצע ברכה שלישית יעלה ויבא". ע"כ. והרי שלפי דעתו של רבינו, יש "ימים טובים" שהם ימי חג ממש כמו יום השבת שאסורים במלאכה חוץ ממלאכת אוכל נפש. ויש "חולו של מועד"! אלו ימי המועדים המותרים בשאר מלאכות שאסורות ביום השבת, והם הם הימים החייבים בהנחת תפילין.

דוגמא ב':

כתב רבינו (רמב"ם סדר תפילות נוסח ברכות התפילה): "בליל מוצאי שבת ובמוצאי יום הכפורים ובמוצאי ימים טובים מברך ברכה רביעית בנוסח זה: אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש

בינה אתה הבדלת בין קדש לחול בין אור לחשך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה בשם שהבדלת בין קדש לחול כן פדנו וחצילנו מכל מיני משחית ומכל מיני פורעניות המתרגשות לבא בעולם ושמרנו מן הכל וחגנו מאתך וכו'. בראשי חדשים ובחולו של מועד מוסיף בברכת י"ז בערבית ושחרית ומנחה ומברך אותה בנוסח זה: רצה יי' אלהינו וכו' עד עבודת ישראל עמך, [מוסיף ואומר], אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא וכו' ותחזינה עינינו וכו', ובחולו של מועד אומר ביום מקרא קדש הזה ביום מועד חג המצות הזה או ביום מועד חג הסוכות הזה". ע"כ. והנה עוד הוכחה לענין, כי רבינו מבדיל היטב בין חולו של מועד לבין ימים טובים!

דוגמה ג':

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות שבת פרק כט הלכה יח): "כשם שמקדשין בלילי שבת ומבדילין במוצאי שבת כך מקדשין בלילי ימים טובים ומבדילין במוצאיהן ובמוצאי יום הכפורים שכולם שבתות ה' הן, ומבדילין במוצאי ימים טובים לחולו של מועד ובמוצאי שבת ליום טוב, אבל אין מבדילים במוצאי יום טוב לשבת". ע"כ. והנה רבינו הטהור עושה הבדל בלשונו, בין ימים טובים, לחולו של מועד עצמו!

דוגמה ד':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב הקדמה. פרק א הלכה א): "הלכות שביתת יום טוב ... לשבות בראשון של פסח ... שלא לעשות בו מלאכה ... לשבות בשביעי של פסח, שלא לעשות בו מלאכה. לשבות ביום חג השבועות. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בראש השנה. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בראשון של חג הסוכות. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בשמיני של חג. שלא לעשות בו מלאכה. וביאור שביתת ימים אלו בפרקים אלו ... ששת ימים האלו שאסרן הכתוב בעשיית מלאכה שהן ראשון ושביעי של פסח וראשון ושמיני של חג הסוכות וביום חג השבועות ובאחד לחדש השביעי הן הנקראין ימים טובים, ושביתת כולן שוה שהן אסורין בכל מלאכת עבודה חוץ ממלאכה שהיא לצורך אכילה שנאמר (שמות י"ב): "אך אשר יאכל לכל נפש". ע"כ.

דוגמה ה':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ו הלכה יז): "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הגלויים עליו שנאמר (דברים ט"ז): "ושמחת בחגך" וגו', אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה, יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו". ע"כ. והנה מתוך שכתב ואמר, "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג", בכל אופן ראה לסיים ולומר, "עם שאר ימים טובים"! כלומר, שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג אע"פ שכל אותם ימי פסח נחשבים לימי פסח, בכל אופן יש ימים

שהם נקראים "ימים טובים", ויש ימים שנקראים, "חולו של מועד". ולכן רבינו מדגיש ואומר, "עם שאר ימים טובים!" כי ימי הפסח כולם לא נקראים בתור, "ימים טובים", אלא דווקא אלו שחייב לשבות בהם מכל מלאכה בדוגמת יום השבת! ולכן פשוט שכאשר רבינו כותב, שאין מניחין תפילין בשבתות וימים טובים, כוונתו לאותם ימים טובים ממש כמו ימי ראש השנה, יום ראשון ושביעי של פסח וכו'. ולפיכך, פשוט שחובה להניח תפילין בחול המועד!

דוגמה ו':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה א): "חולו של מועד אף על פי שלא נאמר בו, "שבתון" [=כמו ימים טובים], הואיל ונקרא (ויקרא כג, ל"ז): "מקרא קדש", והרי הוא זמן חגיגה במקדש, אסור בעשיית מלאכה [=עבודה וכיוצא], כדי שלא יהיה כשאר ימי החול שאין בהן קדושה כלל. והעושה בו מלאכה האסורה מכין אותו מכת מרדות, מפני שאיסורו מדברי סופרים. ולא כל מלאכת עבודה אסורה בו כ-"יום טוב", שסוף הענין בדברים שנאסרו בו כדי שלא יהיה כיום חול לכל דבר, לפיכך יש מלאכות אסורות בו ויש מלאכות מותרות בו". ע"כ. והרי מוכח, שישנן ג' דרגות. יום חול. חולו של מועד. שבתות וימים טובים. ואותם הימים שאין צורך להניח בהם תפילין, הם שבתות וימים טובים בלבד. אמנם חולו של מועד אע"פ שאסור בכמה דברים של עשיית מלאכה מדברי חכמים, אינו כיום טוב ממש, ואינו נחשב "אות"!

"אבל כותב אדם תפילין ומזוזות..."

ולכן כאשר כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה יג): "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות, ואין מניחין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד, אבל כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה תכלת לבגדו, ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים כדי פרנסתו". עכ"ל. יש לשים לב המקום שרבינו כותב, "אבל".

רבינו כותב בלשונו: "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות". עכ"ל. והנה יש לנו לשים לב היטב למילה אחת שבה מוכח מעל כל ספק שמצות תפילין ניהגת וחובה להניח תפילין בחול המועד למרות שאין אנו צריכין לזה כבר, לאחר כל מה שהבאנו עד עתה. והוא ממה שכתב רבינו, "אפילו"! מה כוונתו במילת "אפילו"? והנה רצונו לומר ולהדגיש, שעד כדי כך החמירו חכמים בכתיבה בחולו של מועד, שאפילו באותם דברים שהם צורך המועד עצמו, כלומר שנעשים במועד עצמו, כגון, קריאת ספר תורה, הנחת תפילין, מזוזות בבתי האנשים שחובה עליהם דבר זה אף במועד, אפילו שלושת הדברים הללו אין כותבים אותם במועד! ולכן מיד כותב רבינו וממשיך, "ואין מניחין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד". עכ"ל. ונשים לב כיצד מסיים רבינו, "מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד"! כלומר אין קוראים בספר העזרה בחול המועד! ולכן אף אם נמצא פסול בספר העזרה, אין מתקנין אפילו אות אחת בספר זה! ולכן רבינו ממשיך ואומר את המילה, "אבל"! כמו שכתב, "אבל כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה תכלת לבגדו". עכ"ל.

ומה פירוש, "אבל כותב" ... כוונתו הברורה לומר, שבניגוד לספר העזרה שאינו לצורך המועד ואסור להניח אפילו אות אחת בו! אין הדבר נוהג כן כלפי תפילין ומזוזות, מכיון ששניהם צורך המועד! ולא רק שמותר להניח אותם, אלא מי שאין לו או נאבדו לו התפילין, מותר לכתוב אותם מחדש במועד עצמו! וכל זה על מנת שיהיה לו להניח תפילין בחול המועד כי חובה להניח כן!

"מי שמניח תפילין במועד קוצץ בנטיעות"? שגיאתו העצומה של קארו"

אבל, הבערות, הטפשות, העיוורון של מכשפי האופל, שהנני בטוח שמדובר בכמה מומרים יהודים שהתנצרו כמו שאוכיח זאת בהמשך בסדרת מאמרים אשר נראה ונציג את המקבילות הכתובה בברית החדשה הטמאה ואת הדברים אשר עומדים באותו קנה מידה בספרי האופל, והם אותם המומרים הללו, הם אשר אחראים בקשר ישיר על כתיבת ספר הזוהר הטמא, והם אלו אשר עשו בכוונת תחילה וביטלו מעם ישראל תפילין 10 ימים בשנה, כאשר נקטו בלשונם הטפשית לשון של איסור! קיצוץ בנטיעות! כלומר כל מי שמניח תפילין בחולו של מועד לדעת מכשף הזוהר הטמא, כל אלו מקצצים בנטיעות!

והנה תחילה יש להביא את לשון הש"ע, ולשון הבית יוסף, ולאחר מכן נעמוד על דברי המכשף הטמא הזוהרי ועל נימוקו, מדוע אין להניח תפילין במועד! כתב הטור (טור אורח חיים הלכות תפילין סימן לא): "שבת ויו"ט לאו זמן תפילין הן. וחולו של מועד יש מסתפקין בו אם הוא זמן תפילין. ומניחין אותן בלא ברכה. ואדוני אבי ז"ל [הרא"ש] היה מניחן ומברך עליהם". ע"כ. כלומר, על אף הספק שהיה לכמה אשכנזים דאז אם מניחין תפילין במועד אם לא, שכבר החלו לבצבץ ולצוץ דעות מהובלות בארצות אשכנז. בכל זאת הרא"ש אביו של הטור היה מניח ואף מברך עליהן כמנהג הנהוג בכל עם ישראל. ויש לשים לב, שגם בשבת ויום טוב הטור לא כתב, "אסור להניח תפילין", אלא כתב, "לאו זמן תפילין הן"!

ועל זה כתב ר' קארו בביאורו שנקרא, "בית יוסף" בזה"ל: " ... ועכשיו נהגו [=בזמנו של ר' קארו שכבר נטמעו בדעותיו של ספר האופל הטמא ובדעותיהם של רשעי הדור הקודם, לכן נהגו] כל בני ספרד [שעזבו את אלהי אמת! וחלבו אחר הפרצופים, נהגו] שלא להניחם בחול המועד. ושמתתי שמקודם היו מניחים אותם בחול המועד [=כל בני ספרד! כלומר הבית יוסף מודע ויודע, שכל בני הספרדים היו מניחים אותם] כדברי הרא"ש. [=כלומר, יש כאן עדות שכל עם ישראל היה מניח תפילין בברכה כדעת הרא"ש, הרמב"ם, הרי"ף וכו'!]. ואח"כ מצאו [=בני הספרדים שזרקו את הקב"ה יתעלה שמו, וכאשר הלכו אחר המאניה והאליילות, נהיו אילמים עובדי אליילים! ומצאו תורה חדשה ומזויפת], שכתב רבי שמעון בר יוחי [=המומצא], במאמר אחד שאסור להניחם בחול המועד. [=חידוש שעוד לא נראה כמותו בעולם היהדות דאז. לומר לשון של איסור על הנחת תפילין? ועוד בחולו של מועד?]. ועל כן נמנעו מלהניחם בחול המועד. [=כלומר, יבוא מנהג של אלפי שנים של הנחת תפילין בחול המועד, וידחה, רק בגלל ספר פרו-נוצרי שהעז לכתוב לשון "אסור" על הנחת תפילין בזמן מן הזמנים! וכבר הוכחנו לעיל, שאף ביום השבת אין זה אסור! ולא היה מישהו אפילו אחד מזמן קבלת התורה שאמר נקט לשון איסור להניח תפילין בזמן מן הזמנים בענין הימים, ואפילו ביום שבת לא נאמר בו איסור, כמו שכתבנו!]. וכן כתב מורי דודי הה"ר יצחק קארו ז"ל בתשובה.

והמאמר ההוא [=של רשב"י המומצא והמזויף], **איתיה במדרש הנעלם לשיר השירים** (זוהר חדש דפוס מונקאטש שה"ש ח). **על פסוק** (שיר השירים א ג) **לריח שמניך טובים וזה לשונו** [... כאן אני מרמז את הלשון שהביא הבית יוסף, מכיון שאני אציג את כל הלשון של המכשף הזוהרי מיד בהמשך], **ומאחר שבתלמודא דידן לא נתבאר דין זה בפירושו, מי יערב לבו לגשת לעבור בקום עשה על דברי רבי שמעון בן יוחי, המפליג כל כך באיסור הנחתן". עכ"ל.**

והנה סיום דבריו של ר' קארו לא מובן ואף שטותי למדי. קארו בעצם טוען, שמכיון שלא נתבאר האם מניחין תפילין במועד בתלמוד בבלי או בתלמוד ירושלמי, ואף שמוכח וברור ההבדל שבין יום טוב לחולו של מועד, ואף שברור לכל כי מתוך דברי התלמוד ירושלמי חובה להניח תפילין במועד, ר' קארו מחליט לעזוב את כל זה, ואף לעזוב מנהג של אלפי שנים דורות על גבי דורות, רק בגלל שכעת יש לנו את ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שאף לא מביא טעם וברור ושכלי! לכן פוסק ר' קארו ואומר, מי יכול לעבור על דבריו שהוא כל כך מפליג באיסור הנחתן! ור' קארו לא חשב לשאול, אם איסור זה אמרו רשב"י בעצמו, כיצד לא נתבאר, נכתב, הועבר איסור חמור זה אפילו לאחד מן חכמי המשנה או בעלי התלמוד?! שכן שמועותיו של רשב"י היו מפורסמות לכל, שהיה מורה לרבים!

ורבי יהודה הנשיא בעצמו סבר, כי יום שבת הוא זמן הנחת תפילין! שהרי התיר להכניס זוג זוג בשבת במקום שאין עירוב! ויתירה מזו, ר' קארו לא חשב לשאול, כיצד ניתן לפסוק לפי ספר שלא שמעו עליו אף אחד מחכמי ישראל במשך 1200 שנה? ור' קארו בעצמו אומר "ואחר כך מצאו", כלומר ספר שבא והובא לעם ישראל משום מקום, אלא נמצא באיזו שהיא מערה לא נודעת! ר' קארו לא חשב לשאול, כיצד הוא יפסוק שאין מניחין תפילין במועד ויאמר לשון "אסור" ויסכים עם ספר פרו נוצרי, ובכך יוציא לעז על גדולי הראשונים שהיו מניחין תפילין? ואפילו אביו של הטור הרא"ש היה מניח עם ברכה! האם הוא לא חשב שזו הוצאת לעז גדולה על כל רבותינו עליהם השלום?

"טעמו של הספר הטמא זוהר הפרו-נוצרי"

וכעת, נעבור לדברי המכשף הזוהרי, אשר בנינו כל בני הספרדים שהיו דבקים פעם בתורת אמת, נהיו עובדי אלילים אילמים ועבדים לספר שצין משום מקום, מלא בפרצופים ומפלצות, מלא באלילות מינות ועבודה זרה שלא נראתה כמותה משחר ההיסטוריה!

והנה דבריו של המכשף (פירוש הסולם לזוהר חדש - שיר השירים מאמר תפילין דקב"ה מנח לון וי"ט וחז"ה מ אות קצו): **"... רב המנונא סבא אמר כך, אלו המקבלים מג' [=ספירות] ראשונים של ישראל סבא ותבונה, הם ימים הנקראים טובים.** [=כלומר, לפי המכשף הטמא, הימים עצמם גם הם ישויות פועלות בעולם, ואף לימים טובים יש חשקים ורצונות!], **והם [=אותם "ימים טובים" נקראים], "תפילין של ראש", שהם תפילין שהקב"ה מניח אותם.** [=לפי שיטת המכשף הטמא, הבורא יתעלה שמו מניח תפילין של ראש, וכל דבריו כמובן אינו במשל, שכן מטעם זה כפי שנראה בהמשך, מטעם זה אוסר באיסור חמור על כל בני העולם להניח תפילין בימים טובים ובחולו של מועד! ונמצא שבאורות רוחניים דקים לפי המכשף הזוהרי, לבורא יתברך יש תפילין משל עצמו, וכל כך

בשם ה' אל עולם • חובה להניח תפילין בחול המועד! אזי למי שמבטל תפילין

מחכה הוא לימים טובים על מנת לקיים מצוות שבימים רגילים הינו חסר! כלומר הבורא יתברך ויתעלה שמו מקיים את מצוות התורה, ואם מקיים הוא את מצות התורה בהכרח גם יש לו בחירה לבחור בין טוב לרע! וזו הגשמה מוחלטת מאין כמוה! וכבר הוכחתי בשם המכשף חיים ויטאל, שכל אותם האלילים הקבליים הנקראים, אבא, אמא, בן, בת, כולם שייך בהם גשמיות בצד מה. תוכלו לראות בהרחבה במאמר הזה: "הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים" | "בצלם אלהים" – כפירותיו של חיים ויטאל בספר "עין מוות" – מי זה ה-"אדם הקדמון"? והתירושים המופרכים שלא מתקבלים על שום דעת! ממשיך הטמא ואומר], **כלומר** [מי זה אותו הקדוש ברוך הוא שהתכוין המכשף? מסביר הטמא ואומר], **שהם המוחין דזעיר אנפין, הנקראים "תפילין"** [=כלומר, ראשית כל נדע, שבאשר הטמא הזוהרי אומר, "הקב"ה", מתכוין לאליל הקבלי הטמא, "קצר אפים". ואצלו ובלשונו זה נקרא "הקב"ה"! כלומר קצר אפים, הוא אינו הבורא הרשמי לעולם הנקרא, "אין סוף", אלא הוא קצר אפים, הוא רק קדוש, וגם ברוך הוא על ידי מי שברא אותו. ומוח, כלומר מקום החשיבה של "קצר אפים" האליל הטמא, נקרא גם בשם "תפילין"], **ועל כן נקראים** [=אותם הימים בשם, ימים "טובים", משום שהם מאירים בראש הקודש העליון, שהוא קצר אפים. כלומר, לפי הטמא, ימים טובים אינם נקראים מפני שהם ימים טובים לישראל, ימים טובים נקראים ימים טובים לא בגלל שיש לבני אדם טוב ונחת באותם זמנים! כי לפי הטמא, הדגן עצמו ניתן רק בשביל לעשות נחת רוח לאחד מן חלקי הבורא, שכן זה כל שעשונו!

ומסביר הטמא, שימים טובים נקראים כך, משום שכל השנה האליל הקבלי הטמא אינו מאיר בראש הטמא העליון שלו, המוחין שלו מעומצמים, כלומר קצר אפים הקב"ה, לא נמצא בשלימות. ונמצא לפי דבריו של הטמא הקבלי הזה, לא רק שהבורא מתחלק, ולא רק שהבורא משמש עם ישותו הבלעדית, אלא הבורא שאלינו אנו מתפללים ואשר ברא את העולם, יש בחלק מחלקו אליל קבלי שבור ועצוב, שכל השנה חסר ומדוכא, עד כדי כך שימים טובים נקראו טובים, כי כל השנה הימים של קצר אפים רעים ומעונים! אבל בימים טובים שעם ישראל משועבד לאליל קצר אפים רוב הזמן, אז יש ימים טובים אצל קצר אפים. אזי לסכלות זו מה עושה! ממשיך הטמא ואומר], **ובכל מקום, "ימים טובים" הם** [=נקראים "תפילין של ראש", שהקב"ה מניח אותן]. [=הכוונה שקצר אפים הטמא הוא זה שמניח אותם באותם ששת הימים הטובים. וכביכול לאליל הקבלי קצר אפים, זו דרך רציני ומתנה על עבודתו כל השנה כולה בענין הזיווגים והפעולות, ומה שהוא מקבל בתור מתנה, זה תפילין של ראש בששת ימים הטובים שיש לישראל. ממשיך הטמא ואומר, אבל], **חולו של מועד, שלא נקרא "יום טוב", הם תפילין של הזרוע** [=תפילין של יד], **שהוא סוד המלכות** [=היא אשתו של האליל הקבלי, בנו של הבורא "קצר אפים" בעלה של נוקבא הטמאה. ונמצא לפי המכשף, ימים טובים אלו ימים שהבורא האלילי קצר אפים מניח תפילין של ראש, וימי חול המועד הם תפילין של יד, שהוא סוד הקשור בקשר ישיר למלכות, היא נוקבא, הבת הטמאה של הבורא שברא הבורא, והם כולם הילדים של הבורא השני הטמא שנקרא "אדם קדמון", שהוא בכלל בנו של הבורא הראשון של העולם הנקרא, "אין סוף". לכן מסביר הטמא ואומר], **כי אין ללבנה, שהיא המלכות, כלום מעצמה. אלא ממה שמקבלת מאורו של יום טוב. שהוא זעיר אנפין.** [=הנה הטמא חי בדעה חשוכה ומתוך דעתו ניכר זמן איחורו של כתיבת ספרו, כי סובר הוא, שהלבנה אינה מאירה מצד עצמה אלא מכח מה שמקבלת מן השמש, ועל זה מרמזה את אשתו של קצר אפים ללבנה, וכמו שהלבנה אינה מאירה מצד עצמה, כך הבת האלילית נוקבא, אינה מאירה ומתפעלת מצד עצמה, אלא מקבלת את הטוב שלה מהימים טובים שהיו לפני, שהרי לפני כל חול מועד יש יום טוב, ומי הוא נקרא "יום טוב"? הוא האליל הקבלי הזורח ביום טוב, על ידי זה שהוא מניח תפילין, ולכן הנוקבא הטמאה מקבלת הארה בחול המועד על ידי שבעלה שמח ומאשר ביום טוב, וכך היא משמשת עמו בהרמוניה נפלאה. בכל למדים אנו כי קצר אפים הטמא, מניח רק תפילין של ראש ביום טוב בלבד!

ממשיך הטמא ואומר], **תפילין של הזרוע** [=השייכת לטמאה נוקבא שהיא המלכות], **שהן תפלה של יד, אינה מאירה, אלא** [=רק] **מתוך האור של תפילין של ראש.** [=כלומר, רק מתוך יום טוב בלבד המלכות שהיא חול

המועד מסוגלת להאיר ולהשפיע גם היא]. ומפרש, "תפלה של ראש", היא "ימים טובים", דהיינו מוחין דועיר אנפין. תפלה של זרוע, היא חולו של מועד, דהיינו מוחין של המלכות. [=ועל ידי שמוחין של המלכות הטמאה יאירו, היא צריכה שיעבור על בעלה יום טוב, שהוא זמן תפילין של ראש שקצר אפים בעלה מניח אותם, כלומר הטמא קצר אפים לא מניח תפילין של יד כלל ביום טוב, כי תפילין של יד לא שייכות אליו, רק תפילין של ראש! ולאחר שהוא מניח תפילין של ראש, יכולה היא להניח תפילין של יד בחול המועד על ידי הארתו של קצר אפים בעלה הטמא. ממשיך הטמא ואומר], ויפה אמר רב המנונא, וכך הוא. ועל כן [רק בגלל זה:] חולו של מועד, הוא בענין [איסור] עשית מלאכה, כמו יום טוב [=כלומר, רק בגלל זה כל עם ישראל אינו עובד בכל ימי חול המועד ואינו עוסק במלאכה, וכל זה על מנת שעם ישראל יתנו מקום לאליהם נוקבא שיאירו לה המוחין מבעלה הטמא קצר אפים! וכל זה מדובר על הבורא המחולק של מכשפי האופל! פשוט לא יאומן כמה מוח מעוות היה למכשפי האופל, ספר פרו-נוצרי חשוך ואלייל! נמצא עם ישראל משועבד כל הזמן לעבודה זרה, כי כל מניעת פעולה ועשיית מצוה נובעת מהכח והיכולת לתת לבוראם הנחות זמן להתענג! ואיזה חיים שכליים אלה בכלל!]

ממשיך הטמא ואומר], וצריך [האדם] להיות בשמחה [בחול המועד] כמו ביום טוב. ומשום זה בימים האלו שהם בחינת התפילין של רבון העולם [=ריבון העולם בשביל המכשף הזוהרי הבונה לאילול קצר אפים, ולו הוא קורא "ריבון העולם"], דהיינו ימים טובים, אסור [לבני אדם] להניח בהם שאר תפילין. כי ביום טוב אסור להניח תפילין. כי אלו הימים, שהם בחינת התפילין העליונות, שורים על ראשיהם של ישראל הקדושים.

רבי אלעזר [המומצא של מכשפי האופל], שאל לר' שמעון אביו [המומצא של מכשפי האופל], אמר לו, זה נכון, בתפילין של ראש, שהם המוחין העליונים של קצר אפים, שהן שורות על ראשיהם של העם הקדוש ביום טוב. [כלומר, עם ישראל צריך להיות שמח, בגלל שהאליל הקבלי הטמא קצר אפים, נדלקין לו המוחין הטפשיים שלו על ידי יום טוב, ואתה הארה שורה על ראשיהם של כל ישראל], אבל בתפילין של יד, שהוא חולו של מועד, ולא יום טוב, [שאל רבי אלעזר המומצא את אביו המומצא], איך אנו נאחזים בה? אמר לו [רשב"י המומצא], משום שאנו אחוזים בה, במלכות, שהיא סוד חולו של מועד, והיא נקראת יד כהה. על כן אסור לעשות מלאכה בחול המועד מצדה [=כלומר, רבי שמעון בר יוחאי התנא הגדול, לפי מכשפי האופל טוען, שכל איסור עשיית מלאכה בחול המועד, הוא על מנת שבני אדם לא יפריעו לאליה הקבלית הטמאה נוקבא להזדווג עם בעלה קצר אפים על ידי קבלת הארתו למוחין הטפשיים שלה, שכן אם יעשו בני אדם כן מלאכה למטה, לא יושלם היוזוג הגדול שלה ושל בעלה! ורשב"י אשר אמר וזעק בתלמוד (בבלי מסכת סנהדרין סג): "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו". ע"כ. הוא זה אשר יאמר ויעבור אליה טמאה בשם נוקבא? ואף יורה להמנע מעשיית מלאכה בעברה? רשב"י הטהור יאמר על הבורא שהינו מחולק? וחלק מחלקיו מחכה לחלק אחר מחלקיו? ימחה שמם של כותבי הזוהר הטמא המכשפים האחרים הללו, שהרסו וחרפו כלפי שמים, ובזו את רשב"י הטהור והאמיתי!]

ממשיך הטמא ואומר], וצריכים לעשות [עם ישראל] שמחה בחול המועד, [והשמחה הזו נעשית], מצד תפילין של ראש, כלומר מצד שחול המועד [היא הנוקבא, תפילין של יד, שבעת] מקבל מיום טוב, שהוא תפילין של ראש. [כלומר, לפי המכשף הטמא והארור, תפילין של ראש מזינים ומפעמים את תפילין של יד, וכמובן כל זה המוחין של בני חוזה הקבליים האחרים קצר אפים ואשתו הטמאה נוקבא!], ע"כ [רק בגלל זה:], צריכים

בשם ה' אל עולם • חובה להניח תפילין בחול המועד! אזי למי שמבטל תפילין

להיות [עם ישראל] בשמחה בחול המועד. [=כלומר לפי הטמא, עיקר השמחה בימים טובים וחול המועד, הוא משום שיש זיווג בשמים!! שהרי כעת הזוג הבורא הטמא שלהם נמצא כאחווה ובזיווג נפלא בשמים!], והעם הקדוש [עם ישראל], אחוזים בתפלין של רבון העולם [אחוזים בתפלין של ריבון העולם? כלומר אחוזים בתפלין של הבורא? מה זה השטות הזו? כונתו לומר, שעם ישראל אחוזים בזיווג של שני הבוראים שלהם!], והן שורות עליה ביום טוב, ובחולו של מועד, תפלין של ראש, ביום טוב, ושל יד, בחול המועד, ו[לכן] אסור להעביר התפלין של רבון העולם מעל ראשיהם [=הנה, הטמא הגיע לעיקר שרצה להוביל את עם ישראל כצאן לטבח! שימו לב להסתתרו הפרועה והרצועה, הטמא מעליל ואומר, בגלל שיש זיווג שנעשה בין מוחין של קצר אפים לאשתו נוקבא, רק מן הטעם הזה אסור לבני אדם להניח תפילין בחול המועד וכיום טוב, שחלילה לא ינעו עם ישראל לבורא הנחות שלהם בזיווג!!]

ועוד יש לומר, שהטמא קורא להנחת תפילין כאן בעולם הזה, הנחת תפילין של ריבוננו של עולם! כאילו הבורא מקנא כמעשים של בני אדם ובעשיית מצוותם!! ועוד יותר חמור מכך, הטמא מעליל שבאמצעות מצות תפילין הבורא מזדווג עם ישותו האלילית הטמאה! ולכן אומר הטמא], ולהניח תפלין אחרים [אסור], שהם דמיון וצורה שלמטה. [כי האליל הקבלי מאוד מקנא כאשר בני אדם יקיימו מצות יחוד ה', ומה אכפת למבשפי האופל למנוע מעם ישראל מצוה כה גדולה וחשובה המוכירה שהאל יתברך הינו אחד ומיוחד! מצוה שמזכירה להם כי רק הבורא יתברך הוציא אותם ממצרים!! ומתריך הטמא וכותב, מדוע זה לא בסדר להניח תפלין כאן בעולם הזה? מסביר שזה], בדומה למלך, שרצה לשמור את עבדו, אמר לו, עשה לך חותם כצורת החותם שלי, כל זמן שצורה זו נראית עליך, הכל יזווג ויפחדו ממך. אחר כך מאהבה עליונה, שהמלך היה אוהב אותו, נתן בידו את החותם העליון של טבעתו [=הנשמה מוחלטת!], כיון שאחזו בידו החותם העליון של המלך, עזב אותה צורת החותם שהוא עשה. [מה??? מה זה השטות העילגת הזו?? סיפורי בדים שלא מתאימים לתינוקות! מי אמר לו לעזוב את החותם הראשון שהבורא עשה בשבילי?].

אם אותו העבד דחה אותו החותם העליון של המלך, בשביל אותו חותם שעשה בעצמו, ודאי בן מות הוא אותו העבד, משום שעשה בזיון בחותם המלך, ולא דאג לכבודו [של המלך]. ומשום זה אסור לעם הקדוש לדחות חותם המלך העליון השורה עלינו ביום טוב וחול המועד, משום צורה זו שאנו עושים, דהיינו התפלין שאנו מניחים. זהו במועד ובחול המועד, שאסור להניח תפלין דמעשה ידינו, ולדחות התפלין דמארי עלמא, וכל שכן בשבת שהכל שורה עלינו, שבת של ליל שבת, שהוא בחינת תפלה של יד שהיא מלכות, שבת של היום היא תפלין של ראש, שהוא קצר אפים, וע"כ ודאי הוא שאסור להניח תפלין. [כעת לאוימים של הטמא], מי שמניח תפלין, צריך לשמוח, וע"כ כתוב, "ושמחת בחגך". שצריכים לשמוח [עם ישראל], בתפלין [=בשעשוע] דמארי עלמא [=של הבורא הנחות שלהם]. ושמחה זו, היא, במועד ובחול המועד, שהוא סוד תפלין של ראש, ותפלין של חזרוע, דמארי עלמא. "ע"כ המאמר המתועב והפגאני מספר פרו-נצרות, הוזהר הלא קדוש! ואיני יודע ולא מצליח לעלות על דעת, כיצד הבית יוסף הסכים לתיעוב הזה הנזכר! ולא רק שהסכים עמו, אלא כתב והעלה שמי שמניח תפילין בחול המועד קוצץ בנטיעות!! מה? קוצץ בנטיעות? רק בגלל שהוא מניח תפילין ומקיים מצוה מן התורה שנהגו בה כל עם ישראל מזמן קבלת התורה! ר' יוסף קארו ביטל מעם ישראל תפילין 550 שנה למשך עשרה ימים! 10 ימים ללא תפילין, פירוש הדברים, הרחקת יחוד ה', והרחקת קרבת הבורא יתברך אלינו!! שהרי אנו מתקרבים אליו יתברך באמצעות המצוות!

ובא אדם ולא רק שכתב שלא מניחין, אלא הסכים שכל מי שמניח הינו קוצץ בנטיעות!! אוי לבושה זו מה עושה! וכמובן, שמספיק לקרוא את הטעם הנחות הזה, על מנת להבין כמה עם ישראל שקע ושוקע בבור הסכלות, ולא הביא בספר האופל שום טעם שכלי, עניני, מחשבתי, אשר אומר דרשני על דחיה של הנחת תפילין בחול המועד! וכיצד יעלה על הדעת לבטל מצות הנחת תפילין במועד, רק בגלל שהבורא מניח תפילין? ובכלל, מה לבורא יתברך ולמצוות! האם הוא בעל בחירה? הרי שאם הוא מניח תפילין, וחושש שבני אדם יניחו כאן למטה תפילין, הרי שהוא בעל קנאה תאוה ותחרות! וזו מינות והגשמה מוחלטת ומתועבת ביותר! וכיצד בריה חלושה, כאשר מקיים מצוות, יכולה להזיק לבורא יתברך?!

ומלבד שמכשפי האופל הפנאנים הארורים נגעו והתעסקו, כלומר חשבו שנגעו במעשה מרכבה, הנה נפלו לבור סכלות, והגני בטוח שנשלחו מכשפי האופל או שהם בעצמם רצו להזיק את עם ישראל, ולמנוע מהם מצוות יחוד ה' היא התפילין שבהם נזכרו הניסים הגדולים שעשה הבורא לאבותינו, ועל ידי זה להכניס ריפיון בליבם!

"דבריו של הרב אדיר דחוח הלוי בענין זה"

ובחתימת מאמר זה, אציג לפניכם את דברי ידידי הרב אדיר דחוח הלוי, אשר גם הוא השיג על דברי המכשף הזוהרי הטמא, במאמר זה: "מדוע חובה להניח תפילין בחול-המועד? (חלק ב)". וזה החלק שבו הוא מדבר על השיקוץ הזוהרי:

"טרם שאחל, אספר לכם, שמסרתי בעבר הרחוק הרצאה במסגרת "ישיבת ראש חודש" בנתניה (בחינם). בהרצאה ההיא חזרתי כמה פעמים על הביטוי: "הזיות ספר הזוהר". לאחר ההרצאה ניגש אלי ר"ב דרדעי בכיר שמסר הרצאה אחריי (וכמובן קיבל שלמונים מעיריית נתניה בעבור ההרצאה - כ-600 ₪), הוא אמר לי בקול מתחסד: "למה אתה קורא לעניינים המובאים בספר הזוהר: 'הזיות'? לא צריך...". קולו הנמוך היה מלא בחששות ובהתחסדות, ועד היום איני מבין מדוע הוא ניסה להניא אותי מלזלזל בעבודה-זרה. לימים, הדרדעי המברטם הזה גם תקף את דרכי באור הרמב"ם, ראו מאמרי: "דרדעי בכיר נגד אור הרמב"ם".

נחל אפוא, בזוהר נאמר, שימים טובים הם תפילין של-ראש של הקב"ה, ונקראו "טובים" מפני שהם מאירים ומזוהרים בראשו של הקב"ה, וחול-המועד הם תפילין של-יד של הקב"ה. ולכן, בגלל שימים טובים וימי חול-המועד מוגדרים באופן שרירותי לחלוטין כתפילין של הקב"ה, אסור לנו להניח תפילין בימים טובים ובימי חול-המועד, מפני שבימים הללו שורים התפילין של הקב"ה על עם-ישראל, ואסור להעביר את התפילין של הקב"ה ולהניח תפילין רגילות, מפני שהתפילין של הקב"ה הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני האדם.

וזה לשון ספר-הזוהר (זוהר חדש, מגילת שיר-השירים ח ע"א ואילך): "רב המנונא סבא הכי אמר: אלין אינון ימים דאיקרן טובים, ואינון תפילין דרישא דקודשא-ברוך-הוא מנח להון, ועל דא איקרן 'טובים', בגין דאינון נהרין ברישא דקודשא עילאה, ובכל אתר ימים-טובים אינון

תפילין דרישא דקב"ה מנח להון. חולו-של-מועד [...] אלין תפילין דדרועא [...]. ובגני כך באלין יומין דאינון תפילין דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין, דהא אלין יומין דאינון תפילין עילאין שראן על רשיהון דישראל קדישין. [...] ואסור לאעברא תפילין דמארי עלמא ולאנחא תפילין אחרנין דאינון דוגמא ודיוקנא לתתא".

אם נתייחס להבלים הללו לפי פשט הדברים, מדובר במינות ובעבודה-זרה חמורה ביותר, מפני שפעמיים הודגש שהקב"ה מניח תפילין על ראשו, ושהם מאירים ומזהירים בראשו של הקב"ה, ושהם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני-האדם – וכי יעלה על הדעת שיש להקב"ה תפילין מרובעות שחורות שהוא מניח על ראשו?! ואם הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני-האדם, כלשונו של ספר הזוהר, לא מדובר כאן במשל משובש, כי אם בפשט מעוות ומבחיל של המינים.

ברם, גם אם נתעלם מענייני ההגשמה והאלילות הכעורים, אין כאן שום היגיון: אם התפילין של הקב"ה הם ימים-טובים וימי-חול-המועד, כיצד הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני אדם? ואם כבר יש לו תפילין, היכן הם התפילין שלו במשך כל ימות-השנה? ומדוע דווקא בימים הבודדים שהקב"ה יתעלה שמו מניח בהם תפילין הוא מסיר אותם מעליו, ומעביר אותם לעם-ישראל? ואם הסיבה העיקרית שאסור להניח תפילין בימים-טובים ובחול-המועד היא מפני שהקב"ה נותן לנו את התפילין שלו, מדוע אסור להניח תפילין בשבת? והלא אין להקב"ה תפילין בשבת, אלא רק בימים-טובים וכימי חול-המועד? ובכלל, מדוע הקב"ה זקוק לתפילין? וכי הוא חייב במצוות? וכי הוא זקוק למעורר שיזכירו את דרכי האמת והצדק? וייסוד דת משה על דברי טמטום והזיות גרם וגורם לעם-ישראל להיות "רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה".

בהמשך הדברים בספר השוטות והאלילות, מסופר סיפור על מלך שביקש לשמור על עבדו, והורה לו שיעשה חותם בדמות דיוקנו של חותמו, וכל זמן שדיוקן התפילין ייראה עליו, כל העולם ירעד ויחול מפניו. לאחר מכן, מתוך אהבה גדולה של המלך לעבדו, הוא נתן לו גם את החותם העליון שלו. לאחר שהעבד לקח את החותם העליון, נטל המלך מעבדו את החותם הראשון שהעבד עשה בחוראתו – ואז, בהמשך הדברים בספר הזוהר נאמר, שאם העבד ידחה את חותם המלך העליון מפני החותם שהוא עשה, הוא בן מוות, מפני שביזה את חותם המלך והעדיף את החותם שהוא עשה. והנה הסיפור כפי שהוא מובא בספר הסכלות והטמטום:

"למלכא דבעי לנטרא לעבדיה, אמר ליה עביד דיוקנא דחותמא דילי, כל זימנא דההוא דיוקנא יתחזי עלך כולי עלמא יזועון וידחלון מינך, לבתר מגו רחימו עילאה דקא רחים ליה מלכא, יהב בידה חותמא דגושפנקא עילאה דיליה, כיון דאחיד חותמא עילאה דמלכא בידה שביק מיניה ההוא דיוקנא דאיהו עבד. אי ההוא עבדא דחי חותמא עילאה דמלכא בגין ההוא חותמא דאיהו עבד, ודאי בר קטולא הוא ההוא עבדא, בגין דאיהו עבד קלנא בחותמא דמלכא, ולא חייש ליה, ובגני כך אסיר לעמא קדישא לדחיה חותמא דמלכא עילאה דשרא

עלן בגין דיוקנא דאנן עבדין". ומצערד ההכלים וההזיות ממשיך, גם כאן נאמר שהחותם של המלך הוא בדמות דיוקנו של חותם העבד, וזו הגשמה מפורשת. כמו כן, אם המלך כל-כך אוהב את עבדו, מדוע המלך לוקח מעבדו את החותם שעשה? והלא המלך בעצמו הורה לו לעשותו? וכי יש חרטה או בלבול או שגיאה לפני ה' יתעלה? וכי ה' יתברך עלול לחזור בו ממתנה שהוא נותן לעבדו הנאמן והאהוב? ובכלל, אם למלך יש שני חותמות, חותם העליון וחותם התחתון, מדוע אסור לאדם לעטות שני חותמות? מדוע יש בכך זלזול למלך? והלא המלך בעצמו הורה לו לעשות את החותם הראשון בדמות דיוקנו של חותמו הוא, וכי יעלה על הדעת שהמלך יצווה את העבד בדבר שעתיד לגרום למלך לזלזול וביזיון עד-כדי-כך שיחייב את העבד מיתה? האם כך נוהג מלך שאוהב את עבדו אהבה גדולה? האם כך נוהג אדם או מלך מיושב בדעתו?

ויש להוסיף ולשאול, אם הדברים המובאים בספר-הזוהר אינם כפשוטם ומבטאים משלים אלגוריים, מדוע יש להם השלכות הלכתיות והשלכות מעשיות כל-כך חריפות, עד כדי עונש מיתה? וכי יעלה על הדעת ללמוד הלכה למעשה מדברי אגדה? וכי יעלה על הדעת לחייב עונש מיתה על-פי דברי אגדה? וכי סנהדרין הורגת על-פי דברי אגדה? וחומרת הדברים והקשרם ההלכתי רומזים לכך שכוונת המחבר לערבב בין פשט ומשל? כלומר, מדובר כאן בהגשמת הבורא שהיא העבודה-הזרה החמורה ביותר, שהרי נאמר שהקב"ה מניח תפילין, ויש לו ראש וזרוע, והוא אף מתבלבל ומתחרט ושונה וחוזר בו על מתנה שנתן לעבדו הנאמן...

ובספר במדבר (כג, יט) נאמר: "לא איש אל ויכזב וכן אדם ויתנחם, ההוא אִמֵר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדָבָר וְלֹא יִקְיֶמֶה", ואונקלוס מתרגם שם: "לא כמלי בני אִנְשָׁא מִימֵר אֱלֵהָא, בְּנֵי אִנְשָׁא אֲמַרִין וּמְכַדִּין, וְאִף לֹא קְעוּבְדֵי בְּנֵי בְּסָרָא דְּאֵנוּן גְּזָרִין לְמַעַבְדַּ תִּיבִין וּמִתְמַלְכִין, הוּא אֲמֵר וְעָבִיד וְכָל מִימְרֵיהּ מְתַקְנִים". וכנראה שמחבר ספר-הזוהר הטיפש לא הכיר את אונקלוס, ותמוה מאד לשיטתם, שהרי ר' שמעון בר יוחאי ואונקלוס גר הצדק שניהם היו תלמידי ר' עקיבא...

ואסיים פרק זה בהרחקה נוספת מעבודה-זרה: בסיפור מספר-הזוהר שהובא לעיל נאמר, שהמלך החליט לתת גם את החותם העליון לעבדו, מפני אהבה גדולה שאהבו, וזה לשון ספר הזוהר: "לבתר מגו רחימו עילאה דקא רחים ליה מלכא" – ותיאור מלך-מלכי-המלכים כמלך-בשר-ודם, שרגשות חמלה ואהבה גדולה מציפים את ישותו ומעוררים אותו להעניק מתנות לעבדו, הוא בגדר הגשמה ועבודה-זרה חמורה ביותר, כי אין כל הבדל בין תיאור הקב"ה כבשר ודם לבין תיאורו כבעל התפעלויות". עכ"ל.